

1. Sme - re - ni - a e dar fru-mos Și la cre-știni de fo-los,

Ea ne trea-bă'n tâ - nă - rea - ță Și pân' la bă - trâ - nea - ță.

Ea nu cau-tă a se lău-da, Nici nu cau-tă a se 'năl-ța.

Ea'i mai mult ca a - ve - rea Ce e în toa - tă lu - mea.

2. Vezi și Isus a fost smerit,
 El nici când nu s-a mărit.
 El a fost bun și iubitor
 Și nu împotrivor.
 Când în viața Lui căutăm,
 A se înălța nu aflăm.
 Deci precum El ne spune,
 Fiți toți smeriți ca Mine.

3. Smerenia e cinstită,
 La tot omu-i plăcută.
 Care-aici nu se mărește,
 Dumnezeu îi cinstește.
 Că lui Dumnezeu Îi place
 Pe care-aici se smerește,
 Care-n calea Lui trăiesc
 Și pe Isus Îl iubesc.

4. La cei smeriți li se dă har,
 Și al lui Dumnezeu dar.
 Și-n adevăr măcar care,
 Cari așa fapte are.
 E în lucrul său fericit
 Și sufletul împodobit.
 Credința și iubirea,
 Sunt în inima'ceea.

5. Astea roduri frumoase sunt
 Și-s numai din Duhul Sfânt,
 Cari din inimă va căuta,
 La Isus poate afla.
 Căci care în Christos crede
 Și-n adevăr se smerește,
 Acolo Duhul cel Sfânt,
 În inimă s-a ivit.

6. De-acei voiesc a mă smeri,
 Tot mai mult plecat a fi.
 Și eu cu inima doresc,
 Ca să pot să mă smeresc.
 Ca în toată umblarea mea,
 Să pot eu în mine afla.
 Că Duhul lui Dumnezeu,
 Lucră în lăuntrul meu.

7. Aici pe pământ cei smeriți,
 De Domnul sunt miluiți.
 Dar în regatul cerului,
 Vor fi în mărirea Lui.
 Smerenia sus va luci,
 Cununa vieții-a primi.
 Ce-i de mic preț acuma.
 Sus va primi cununa.